ISBN 978-606-757-136-3

https://editura-estfalia.ro
https://www.estfalia.ro

Sorin Cerin (n. Sorin Hodorogea) la 25 noiembrie 1963 la Baia Mare, România, este un filozof, poet, logician și eseist român, de origine balcanică și greacă.

Poezia lui Sorin Cerin este considerată o poezie filozofică existențialistă remarcabilă de către critici literari precum Alexandru Cistelecan sau Elvira Sorohan, care la rândul ei o vede, și ca o continuare a mișcării existențialiste din secolul XXI.

Gheorghe Vlăduțescu și Ion Dodu Bălan cuprind opera literară sapiențială a lui Sorin Cerin, în cadrul ei istoric, care își are rădăcinile în Orientul antic dar și în Grecia antică, despre care au scris și alți critici.

Lucrarea filosofică a lui Sorin Cerin, se concentrează pe ceea ce Sorin Cerin definește drept „coaxialism” sistemul său filozofic, (Wikipedia de limba franceză).

SORIN CERIN

In Memoriam

- Poezii filosofice -

Editura Estfalia

SORIN CERIN

In Memoriam

- Poezii filosofice

2022

Editura Estfalia

Sorin Cerin
In Memoriam – poezii filosofice

* * *
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
In Memoriam : poezii filosofice /
Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-136-3

821.135.1
* * *

- Ediție de referință pentru uz didactic.
- Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24
- Editură acreditată DOI
- *Lucrărilor li se pot atribui identificatori digitali DOI, prin partenerul **Crossref***

ISBN 978-606-757-136-3

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
IN MEMORIAM - Poezii filosofice

CUPRINS

SORIN CERIN
IN MEMORIAM - Poezii filosofice

1) In Memoriam

De când ești Amintire,
rătăcesc prin pustiul Inimii unui Înțeles,
al Non-Sensurilor Existenței,
însetat de Răspunsul,
pe care mi l-ar putea da,
Viitorul Ruinat,
atunci când vreau să mă înveșmânt,
cu Visul de a te avea alături,
fiindcă îmi e dureros de frig,
de Memoria ta,
ce îmi macină țărmurile Ființei,
care se surpă neîncetat,
în adâncurile fără de margini,
ale Spinilor otrăviți ai Regretelor,
din cărămizile cărora,
mi-am reclădit catedrala,
Chipului tău,
din care nu a mai rămas,
Nimic altceva,
decât Adevărul Absolut al Iubirii,
pe altarul căruia,
am așezat Regăsirea,
știind că este icoana Sufletului tău,
la care mă rog,
ca următorii Zori,
să nu mă mai strivească,
cu plumbul indiferent și trist,

al Tăcerii,
ca și cum nici nu ar exista,
Trecutul.

De când ești Amintire,
secer până la rădăcină,
buruienile Gândurilor Negre,
care au început să ne năpădească,
Nemărginirea Viselor,
furate de către Iluziile Adevărului,
pentru a fi vândute pe Nimic,
Paradisului unui Dumnezeu,
care și-a făurit din trupurile lor,
Lumânările de Stele Căzătoare,
ale Destinelor,
pentru a fi așezate la capul,
Iluziilor Morții,
atunci când Viața ne este depusă,
în sicriul Simțămintelor,
prin Întunericul atâtor Dureri,
pe care să le îmbrățișăm,
pentru a ne mistui cu Suferință,
Viața înfrumusețată,
de către Iluziile Existenței,
Inimilor de Ceară ale Uitării,
topite,
pe fruntea Regretelor,
pe ale căror Orizonturi,
suntem forțați,
să ne sprijinim,
Trecutul.

De când ești Amintire,
alerg pe drumurile noroioase,
și atât de înecăcioase,
ale Întrebărilor,
pe care nici unul dintre noi,
nu le mai putem respira,
cu plămânii Lacrimii,
astupați cu praful,
Cimitirelor de Speranțe,
ale unui Destin,
atât de străin de noi.

De când ești Amintire,
mă pierd printre Visele,
bolnave de lipsa ta,
din Privirea Necuprinsului,
pe bolta căruia,
ne îndreptam,
undeva-cândva,
dorind să știm,
dacă Steaua,
care ne va ieși în cale,
se numește Iubire,
ca să-i putem da,
numele Timpului nostru,
pentru ca Sentimentele,
să-și reaprindă,
la umbra Fericirii,
Focul Sacru al Iubirii,
la care să ne încălzim Destinul,

ce acum,
a devenit sculptat,
în Piatra rece și insensibilă,
a Non-Sensurilor Existenței,
unui Absurd,
al Nimănui.

De când ești Amintire,
îi vorbesc adeseori,
Destinului modelat din lutul Suferinței,
de mâinile unui Dumnezeu,
al Păcatelor Originare,
care ne-a ales anume,
Steaua Căzătoare,
a Despărțirii,
reîncarnându-ne într-o Lume,
pe care niciuna dintre razele,
Luminii Divine,
- care străluceau orbitor,
în Inimile Simțămintelor noastre,
din Nemărginirea,
de dinainte de a ne naște-,
nu și-ar fi dorit-o vreodată,
în Gândurile,
ce-au devenit muritoare,
odată cu Destinul Durerii,
în care ne-am întrupat.

De când ești Amintire,
Fericirea,
a ajuns să cerșească,

mila Cimitirelor de Inimi,
ale Zilelor fără Adăpost,
în care suntem obligați,
de către Non-Sensurile Existenței,
să ne înmormântăm,
Iubirea,
care s-a îmbolnăvit,
printre ghețurile neiertătoare,
ale Deșertăciunilor,
pe care aceasta,
spera să le topească cu Simțămintele,
ce deveneau,
tot mai lipsite de puteri,
și adâncite,
în ultimele noastre,
Cimitire de Cuvinte,
atunci când traversau,
zebrele Binelui și Răului.

De când ești Amintire,
ai devenit,
o Floare de Lacrimă,
care te-ai prelins,
fără voia ta,
pe fața,
unui Dumnezeu,
atât de rece și de inuman,
încât ai înghețat,
devenind o Floare de Gheață,
oglindită,
în Privirea încremenită,

a Morții,
ce acum,
îți ascunde,
Lumina Divină a Sufletului,
printre Inimile Inerte,
ale Anilor,
prin care am trecut,
Împreună,
ce izvorăsc abundent,
în Cănile de Pustiu,
sorbite cu nesaț,
de Iluziile Vieții și ale Fericirii,
în care ai fost întrupată,
de către un Destin,
al Nimănui.

De când ești Amintire,
îți vorbesc de câte ori văd,
cum Inimile de Vânt,
ale Deșertăciunilor,
îți sculptează,
din Piatra Amară a Existenței,
cu dalta Norilor de Plumb ai Inimii,
Zâmbetul încremenit al Morții,
atât de străin,
încât aș da orice,
să te pot elibera,
din catedrala Desfigurată a Durerilor,
Non-Sensurilor Existenței,
care mi te-au răpit,
pentru a alerga cu tine,

într-o Lume de Apoi,
care te ascunde,
printre mormintele Jurămintelor,
pe care ni le-am făcut,
pe Altarul Iubirii,
năruit acum,
de Iluziile Vieții și Morții,
pe care vreau să le învingem,
cu propria ta Moarte,
pentru a renaște Împreună,
o nouă Stea,
care să nu se mai prăbușească,
în Inima de Cenușă,
a Viitorului Nimănui.

De când ești Amintire,
ai devenit tu însuți,
Adevărul Absolut,
pe care îl găsesc de fiecare dată,
în depărtările fără de sfârșit,
din Privirile Lacrimilor,
tot mai măcinate și descumpănite,
în care se îneacă Speranțele,
de a ne reîntâlni,
într-o Lume,
unde să nu existe Stele Căzătoare,
cu Suflete,
întemnițate prin încarnare,
în țărâna Iluziilor,
unui Destin al Nimănui.

De când ești Amintire,
te fredonez,
refren de Lumină Divină,
cântat de Îngerii Iubirii,
pe Cerurile Pierdute,
ale Sufletului meu,
pietrificat de Durerea,
care și-a sculptat,
propria Inimă de Piatră,
a unui Viitor al Nimănui,
care să bată în piepturile,
Eternităților de Clipe,
ale Morții,
pe fruntea cărora,
se preling Lacrimile Făgăduințelor noastre,
de a rămâne mereu,
Împreună.

De când ești Amintire,
Trupurile Simțămintelor noastre,
ni se transformă mereu,
în stelele căzătoare ale Dispariției,
care se prăbușesc pe asfaltul negru și rece,
al Destinului,
spălat de Înțelesurile înghețate,
ale Cuvintelor ce-au înebunit,
prin Ospiciile Despărțirii de noi înșine,
atunci când fiecare am realizat,
că nu suntem nimic mai mult,
decât fumul Amintirii,
care ni se prelinge,

printre degetele Lacrimilor răsfirate,
pe Inima de Piatră Amară,
a Uitării,
dăruită de Dumnezeul Nimănui,
Morții,
care nu ne-a meritat,
motiv pentru care,
am să te răpesc din Întunericul fără limite,
al Distrugerii,
și am să-ți aprind Sufletul,
cu Visele mele,
pentru a te transforma,
într-o Stea,
ce nu-și va mai părăsi niciodată,
bolta Adevărului Absolut al Iubirii,
pentru a cădea,
în țărâna rece și nepăsătoare,
a Stingerii,
acestei Lumi a Nimănui.

De când ești Amintire,
alerg spre Nicăieri,
încercând să prind mâna rece a Speranței,
de a mă părăsi pe mine însumi,
trecând dincolo de această Existență,
unica care mi-a mai rămas,
de zburat pe aripile Suferinței,
și de a conștientiza,
că nu mai exiști,
între bătăile Inimii mele,
pe această Lume a Deșertăciunii,

unui Cuvânt al Creației,
Durerii,
în toată splendoarea lui,
de a făuri Minuni,
ale Absurdului,
pe care să le preamărim,
înecați în Lacrimile Viselor dărâmate,
la Țărmurile cărora ne surpăm,
Simțămintele,
la porțile unui Viitor Ruinat.

De când ești Amintire,
ai rămas același,
Zbucium al Iubirii,
cu tălpile Viselor însângerate,
de Apusurile Toamnelor târzii,
ale Așteptărilor zadarnice,
pe Soclurile goale,
ale Regăsirilor de Sine,
răpite de către Compromisurile,
Non-Sensurilor Existenței,
făcute Iluziilor Vieții și Morții,
reci și perfide,
care ne-au obligat Destinul,
să devenim Statuile Vivante ale Absurdului,
pe Scenele prăfuite ale Timpului Nimănui,
înaintea căruia ne jucam,
rolurile propriilor Eternități de Clipe ucise,
rătăcite printre aplauzele interminabile,
ale Supliciilor,
care ne asurzeau,

cerându-ne mereu,
o nouă reprezentație,
unde să folosim,
aceiași recuzită,
a Deșertăciunilor.

De când ești Amintire,
te caut prin paginile,
roase și indescifrabile,
ale Așteptărilor tot mai grele,
aride și pustii,
dintre mine,
și Spațiile fără de sfârșit,
ale Inimii tale,
a cărei ceas,
s-a defectat,
tocmai când urma să alegem Ora exactă,
unde ne-am fi Întâlnit,
Nemărginirea,
redevenind unul și același Suflet,
al Iubirii,
care zace acum crucificată,
pe lespedea rece,
așezată pe mormântul,
Eternității de Clipă,
al Lacrimii unei Iubiri,
unde locuim acum.

De când ești Amintire,
mă gândesc mereu la tine,
Lumină Divină a Zorilor,

Adevărului Absolut,
care m-ai părăsit,
pe umerii îndurerați,
ai Zorilor unor Pași,
ce nu se vor mai reîntoarce niciodată,
din brațele Stelei Căzătoare,
a Cimitirelor de Cuvinte,
pe care ni le adresau,
Absurdul și Deșertăciunea,
unui Destin,
al Nimănui,
care nici măcar,
nu ne-a mai aprins vreo lumânare,
la capul muribund,
al Eternității noastre de Clipă,
atunci când te strigam surd în zadar,
pe străzile pustii ale noilor Orizonturi,
care mi-au închis Visele,
între gratiile fără Cer,
ale acelorași Iluzii ale Vieții și Morții,
pe care nu le luam niciodată,
în serios când eram împreună.

De când ești Amintire,
am ajuns să vorbesc cu Stelele,
să le întreb,
dacă-și amintesc,
de Steaua ta,
care poate nu a căzut,
posibil să fie o greșeală,
a unui Dumnezeu,

străin de noi înșine,
care a aruncat de pe bolta Viselor sale,
o altă Stea,
dar nu pe tine.
Drept răspuns,
toate Stelele tac,
pâlpâind cu Lacrimi de Lumină,
știind că ai rămas pentru Eternitate,
numai Steaua,
ce va străluci la Nesfârșit,
numai pe bolta Sufletului meu.

Ești o Liră a Existenței mele,
la care vor cânta etern,
Îngerii Cerului Iubirii,
pe care i-am cucerit împreună,
ținându-ne de mână,
Adevărul Absolut,
alături de care,
nu credeam ca Steaua Inimii noastre,
să cadă vreodată,
în brațele Deșertăciunii,
acestor Non-Sensuri ale Existenței,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
înveșmântate în Absurdul,
ce dă sens,
acestei Lumi a Nimănui.

De când ești Amintire,
mă arzi într-una cu Jar de Evocare,
ca să primesc strălucirea Viselor tale,

de Stea a Iubirii,
pe Cerul întunecat al Sufletului,
în bezna căruia,
rătăcesc prin pustiul Cuvintelor,
ce se preling pe fața Lacrimii,
pline de mucegaiul Singurătății,
la margine de mormânt al Înțelesurilor,
ce nu mai aveau Nimic de spus,
atunci când vorbeam despre tine,
în Primăvara mugurilor Tristeții,
ale căror flori vor fi dăruite,
în buchete de Pomeniri,
Respirației unui alt Timp,
care nu va mai fi al nostru.

De când ești Amintire,
de fiecare dată când mă trezesc,
din Nopțile adânci și pline de transpirații,
ale Coșmarurilor,
Zorii Singurătății,
mă îmbracă cu mantia Durerii,
sperând să mă țină departe,
de frigul de sfârșit de Lume,
al Uitării,
care a început să sculpteze,
în Inima de Piatră Amară a Destinului,
noilor Eternități de Clipe,
Regrete și Remușcări,
care nici măcar nu te-au cunoscut vreodată,
pe scena unor Simțăminte,
ale acestei Lumi Dramatice,

unde am fost obligați,
să repetăm la nesfârșit,
rolurile Absurdului,
din Teatrul Non-Sensurilor Existenței,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe limba cărora,
ne-am perfecționat fără voia noastră,
Deșertăciunea,
acestei Realități.

De când ești Amintire,
vorbesc cu orice adiere de Vânt,
deschizând porțile Rănilor adânci,
ale săgeților înfipte în trupurile,
tot mai vlăguite ale Cuvintelor,
ce par a nu mai avea Nimic de spus,
pe aceleași străzi ale Privirilor,
acum pustii,
pe care ne plimbam,
undeva-cândva,
Adevărul Absolut,
al Iubirii,
încercând să-i găsim un alt Destin,
pe care să-l putem purta amândoi,
indiferent de ocazie,
cu mai multă lejeritate,
doar că,
prin Târgurile Compromisurilor acestei Lumi,
nu am aflat decât aceleași vechituri,
zdrențuite și descompuse,
ale Suferințelor,

vândute la suprapreț,
propriului nostru Absurd,
de care încercam să fugim,
printre rădăcinile propriilor noastre Priviri,
după trupurile cărora ne ascundeam,
Neputința.

De când ești Amintire,
ai devenit,
un Înger al Eternității mele de Clipă,
pe care am pierdut-o,
la ruleta unui Dumnezeu al Nimănui,
care face mereu Jocurile Suferinței,
pentru Paradisul Durerilor,
pe care l-a creat anume pentru noi,
transformând Speranțele în gratii,
și Destinele în Închisori,
de unde să nu putem evada vreodată,
legați cu lanțurile Inimilor de Plumb,
ale Zilelor decăzute din drepturile părintești,
ale unui Timp,
care credeam că poate fi al nostru.

De când ești Amintire,
alerg fără să știu încotro te pot găsi,
printre cimitirele de Cuvinte,
ale Zorilor tot mai pustii,
ridicați de zmeiele Deșertăciunilor,
peste Cerurile Viselor noastre,
lovite din toate părțile,
de Furtunile Sentimentelor,

tot mai înegurate și reci,
care se ridică spre Nicăieri,
ucigând Zările Îmbrățișărilor,
în care ne pierdeam adeseori,
regăsindu-ne pe malurile unor Zâmbete,
ce s-au surpat în Neantul Uitării,
devenite acum,
Prăpastiile Disperărilor,
în care ne prăbușim continuu și azi.

De când ești Amintire,
mă cert cu Neantul,
până când Ceasurile Nopții se opresc,
lăsând în Calea lor,
colții însângerați de noi Zile,
ai Amintirii,
pe umerii căreia,
vreau în zadar,
să-mi vindec,
Rănile adânci ale Lacrimilor,
ce țin porțile deschise,
noilor Răsărituri de Plumb,
tăiate în carnea Gândurilor,
de Singurătatea,
obsedată într-atât,
de Eternitatea noastră de Clipă,
a Iubirii,
încât după ce a vânat-o,
prin Deșertul Inimii mele,
acum o arde pe rugul,
Deșertăciunii acestui Timp,
al Absurdului.

De când ești Amintire,
mă răzvrătesc la tot,
ce înseamnă Gând,
dorind să te am alături,
pe Orizontul Flăcărilor de Dor,
care te așteaptă,
încercând să-ți reaprindă,
Calea Stelelor Nemărginirii,
pentru a ți le așeza,
în părul despletit al Lacrimii,
pe fața căreia,
încă se mai prelinge,
Inima ta,
pe umerii căreia,
îmi rezemam,
întregul Adevăr Absolut,
care erai numai tu,
Iubire.

De când ești Amintire,
îmi doresc ca acest Destin al Despărțirii,
să nu-mi fi aparținut,
și atunci strig,
și alerg,
dar nu mă aude Nimeni,
fiindcă nu există un Spațiu,
încotro să merg,
să te pot întâlni,
în afară de mormântul rece,
al Amintirii,
acoperită cu lespedea de Piatră Amară,

a Neputinței,
pe fruntea căreia,
îți aprind mereu,
rămășițele Inimii mele,
ce-au mai rămas netopite,
de Focul norilor de plumb,
ai Singurătății,
unde au rămas alături de mine,
doar Eternitățile de Clipă,
ale Durerii.

De când ești Amintire,
vreau mai mult ca niciodată,
să te îmbrățișez,
să-ți cuprind Inima de Jar,
așa stins cum este acum,
Înger cu aripi frânte,
sculptat în marmura Destinului meu,
a cărui Lacrimă,
nu mai are puterea,
să te readucă,
din Moarte,
pe Cerul Respirației acestui Timp,
pe bolta căruia,
încă mai cade,
Steaua ta,
adânc în Sufletul meu,
mereu neîmpăcat,
și prăbușit la tălpile grele,
ale Norilor unor Decepții,
născuți dintr-un Cuvânt al Facerii,

ce nu a fost rostit niciodată,
pentru noi,
de către Dumnezeul,
care ne-a confiscat Iubirea,
pentru catedralele Lui de Păcate Originare,
ale căror pereți de Priviri Goale,
încă ne mai susțin Icoanele Suferințelor,
îndurate de către Despărțirea,
alături de care,
eram obligați să ne adăpostim,
Simțămintele Furtunilor,
ce încă mai clocotesc,
în venele Lacrimilor Viselor mele,
atât de îndurerate de tine.

De când ești Amintire,
vreau să mă revărs odată cu tine,
fluviu de Lumină Divină,
să-mi spăl în apele Vieții tale Veșnice,
fața Eternității de Clipă,
a Lacrimii,
pe care mi-ai dăruit-o,
devenind unica Speranță,
ce mi-a mai rămas,
ținută până acum,
de Cerurile Cuvintelor,
ce aveam să le mai rostesc vreodată,
Inimii de Adevăr Absolut,
al Îngerului tău Păzitor,
care mi-a înfiat Visele,
așa prăbușite cum sunt azi,

fiindcă m-a iubit,
la fel ca tine,
mai mult decât propriile sale Aripi,
dăruindu-mi Speranțele Eternității lui,
pentru a le așeza la tâmpla Inimii mele,
care te va aștepta mereu.

2) E Ora la care

E Ora la care,
Trecutul devine fum de piatră amară,
dus pe aripile Amintirii,
către Moartea,
care ne ținea strâns de mâna Destinului,
la fiecare Zâmbet al Durerii,
care ni se prelingea,
pe fața Lacrimii unui Timp,
ce vroia să ne părăsească,
pentru totdeauna,
Eternitatea Clipei,
în care ne ascundeam,
bătăile Inimii unei Iubiri,
care încă nu ni se îmbolnăvise,
de infarctul Viselor deșarte.

E Ora la care,
până și Lumina Divină,
care ni se dăruise,

nu mai are tăria,
să ne îndepărteze Întunericul,
care ni se așternuse,
pe fața tot mai ridată,
a Privirii,
în care ne pierdeam,
Adevărul,
pe care urma,
să nu-l mai regăsim niciodată,
oricât de mult l-am așteptat,
pe prispa rece și pustie,
a Cimitirelor noastre de Cuvinte,
în care ne-am înmormântat împreună,
Viitorul.

E Ora la care,
Norocul rătăcește beat,
prin crâșmele sordide ale Viselor,
la ușile cărora,
am bătut în zadar,
ca să ne deschidă,
aceeași Viață,
care undeva-cândva,
ne-a promis că vom fi împreună,
până când ne va îmbrățișa,
Nemărginirea,
care va ninge peste noi,
cu Amintirile stelelor,
care nu se vor pierde Niciodată,
printre Pașii Deșertăciunii acestei Lumi,
căzând de pe bolta,

Iubirii noastre,
într-o întrupare a Uitării,
de noi înșine.

E Ora la care,
Orizonturile își scutură plumbul,
norilor de Simțăminte,
în brațele Singurătății Zorilor,
cu ale căror Lacrimi,
ne spălăm fețele unor Clipe,
care nu știu,
și nici nu vor afla vreodată,
cine eram noi,
atunci când,
ceasurile Întâlnirii cu Destinul,
nu erau defecte,
și nu atârnau ruginite pe fruntea,
Durerii,
fără să mai poată arăta vreodată,
Ora,
care ne deschidea larg ferestrele,
Sentimentelor,
în Respirațiile cărora,
ne întrupam tot ce putea fi mai Absolut,
în fărâma de Cer necuprins,
care erau,
Privirile Simțămintelor noastre.

E Ora la care,
nu ne-au mai rămas,
nici măcar,

Pașii Speranțelor,
cu tălpile cărora,
să atingem Nemărginirea,
unor Adevăruri,
la care să ne putem închina,
clădindu-ne catedrale de Vise,
pe zidurile cărora,
să ne așezăm icoanele Promisiunilor,
la care ne rugam Odată,
când încă nu trecuseră,
ceasurile grăbite,
cu buzunarele rupte ale Vieților,
din care să cadă și Ora noastră, care să se piardă,
în praful stelelor căzătoare,
atât de înecăcios,
încât nici măcar o Clipă,
nu mai putea să respire,
împreună cu noi.

3) Ascultă Pustiul și lasă-ți Tăcerea să strige

Ascultă Pustiul și lasă-ți Tăcerea să strige,
cum Orizonturile reci și transpirate,
își înfig dălțile grele de plumb ale Norilor,
în piatra Sufletului propriului nostru Destin,
pentru a sculpta din el,
chipul măreț și plâns al Fericirii,
statuie ce va fi amplasată,

în piața ruinată și sordidă,
a Viitorului nostru,
la care ne vom da mereu întâlnire,
fără să ajungem vreodată,
datorită traficului infernal,
al Non-Sensurilor Existenței.

Ascultă Pustiul și lasă-ți Tăcerea să strige,
Roua Zâmbetelor,
cum se usucă de dorul,
Înțelesurilor,
cărora le-a dat naștere,
prin Promisiunile ce ni le-am făcut,
la ceas defect de seară,
când trupurile inerte ale stelelor căzătoare,
ale Viselor,
ne cădeau în Privirile tot mai oarbe,
ale Simțămintelor,
care abia mai reușeau,
să meargă pe străzile tot mai pustii,
ale Gândurilor,
ale căror pași,
ni se împleticeau,
în brațele Așteptărilor tot mai interminabile,
din gările ruinate,
ale Speranțelor bolnave de Neîmplinirea,
în care căzusem și noi,
împreună cu ele,
doar ca să le cerem ajutorul Iluziilor Vieții și Morții,
ca să ne scoată din trupul Adevărului,
în care ne aflam,

și să ne arunce pe țărmurile,
inundate de fețele ridate ale Lacrimilor,
Singurătății acestei Lumi,
a Nimănui.

Ascultă Pustiul și lasă-ți Tăcerea să strige,
atunci când plouă torențial,
cu Vorbe alunecoase și înghețate,
pe buzele tot mai uscate de Înțelesuri,
ale Gândurilor,
din trupurile cărora,
Moartea își sculptează,
statui ale Iubirii,
pe care le admiră Iluziile Vieții și Morții,
atunci când trec grăbite,
în drumurile lor către catedralele Durerii,
unde am fost duși să ne închinăm,
la tălpile Deșertăciunii,
care ne strivește Visele,
până când,
din venele lor,
iese sângele fierbinte al Cuvintelor,
pe care-l oferă,
Absurdului,
ce-l soarbe gălăgios,
din cănile de pustiu,
făurite de Olarul Timp,
din țărâna în care ne-am întrupat,
undeva-cândva,
Menirea.

4) Promisiuni dezbrăcate de Înțelesuri

Buchete de Gânduri ofilite,
vor să fie dăruite,
unicului Timp,
ce pare că ne-a mai rămas,
în buzunarele rupte ale Viselor.

Sunt pline ospiciile,
Speranțelor,
de Cuvintele ce-au înnebunit,
de când au fost părăsite,
de Adevăr,
iar acum,
își cârpesc cămășile Zorilor,
pe la coatele Amintirilor,
din gările reci și insalubre,
ale Zilelor noastre fără adăpost,
pentru Iubire.

Promisiuni dezbrăcate de Înțelesuri,
sunt aruncate-n ochii Lacrimilor,,
mânjiți de Așteptările noastre zadarnice,
care ni se preling pe fețele,
Regretelor tot mai fierbinți,
ale Rugăminților zadarnice,
de a rămâne împreună.

5) Pe fruntea unui Destin al Nimănui

Valurile Simțămintelor,
sparg țărmurile reci și stâncoase,
ale Înțelesurilor,
care ni se prăbușesc,
în adâncurile tot mai întunecate,
din Sufletele Lacrimilor,
ale căror Inimi de Piatră,
așteaptă să fie sculptate,
după chipul tău Iubire,
cu toate că te-au uitat,
până și Eternitățile de Clipe,
care se irosesc fără niciun rost,
fără tine,
la ferestrele sparte și pustii,
ale Nemuririi,
prin care Adevărul,
se va ascunde mereu de noi,
fără a mai privi vreodată,
Ochii Cerului tău,
Fericire,
pe al cărui orizont,
au ajuns să se reazeme,
doar cănile de pustiu,
din care Durerea își bea Nebunia,
ce o ajută,
să ne crucifice,
pe fruntea unui Destin,
al Nimănui.

6) Ne înecăm amarul

Suntem două Asemănări,
ce par a-și fi uitat,
Oglinzile,
în gara cănilor de pustiu,
ale Zilelor cu ochii goi și triști,
care ne cerșesc noi Clipe,
fără să știe,
că nici unul dintre noi,
n-am mai câștigat vreuna,
de când am rămas șomerii Timpului pierdut,
din buzunarele descusute ale unui Destin,
dezinteresat,
de icoanele Speranțelor noastre,
înțesate cu sfinții Iubirilor,
în ale căror vitrine,
ne-am fi dorit,
să fi devenit,
până și Statuile Vivante,
care să joace rolul ingrat,
al Iluziilor Vieții și Morții,
în vâltorile cărora,
ne înecăm amarul,
propriilor Non-Sensuri ale Existenței.

7) Timpul care ne-a mai rămas

Aș vrea să devin Mare de Stele,
să mă scald în Lumina Divină,
a Adevărului Absolut,
ținându-mă de coama valului Eternității,
din Privirea ta,
ca să nu cad,
în adâncurile reci și insalubre,
ale Uitării, de noi înșine.

Aș vrea să devin Inima unui Munte,
pe Simțămintele căruia să te cațeri,
până ce vei ajunge în vârful,
unde să îmbrățișăm Cerul Cuvintelor,
nesfârșit,
al Viselor,
pe aripile cărora să zburăm,
atât de departe,
încât să ne reîntâlnim,
propriul nostru Străin al Subconștientului,
a cărui adresă să o notăm,
odată pentru totdeauna,
în sângele Răsăriturilor,
care să ne spele frunțile fierbinți,
ale Eternităților de Clipe,
sub acoperișurile cărora, să ne ascundem,
Timpul care ne-a mai rămas,
neînghițit de Moarte.

8) În Iluziile Vieții și Morții Iubirii noastre

Plouă cu Primăveri triste și abătute,
în cănile de pustiu,
ale Zorilor Nimănui,
de care ne sprijinim,
Moartea salvatoare, de noi înșine.

Fulgeră cu Cimitire de Cuvinte,
pe mesele goale,
ale Sufletelor,
din care nu s-a mai hrănit,
mai demult decât Vremea,
nici măcar o singură Speranță.

Scrisori pierdute ale Cerurilor unor Sentimente,
zac la adresele greșite,
ale Întâmplărilor,
pe care nu le-a mai întrebat Nimeni vreodată,
ce caută în Iluziile Vieții și Morții,
Iubirii noastre.

9) Podurile ce uneau bătăile noastre de Inimi

E-atâta Noapte,
în cioburile tăioase ale Zilelor,
pe care calc accidental,

rănindu-mi tălpile Speranțelor,
însângerate de ropotele apuse de aplauze,
ale unui Viitor al Nimănui,
care nu mai vrea să ne spună Nimic,
adâncindu-se într-o tăcere,
de Amintiri înecate,
în Abisurile Rătăcirilor,
răsfirate printre florile de gheață,
ale Mormintelor Cuvintelor din noi,
ce nu au mai reușit să trăiască,
alături de Visele pe care le ni îmbrățișau,
Podurile ce uneau bătăile noastre de Inimi.

10) Nemărginirea Adevărului Absolut

Scriu cu Nori,
peste Cerul Ochilor Viselor tale,
ce-ncep să ningă,
cu Războiul dus de Inima mea,
și Zâmbetul tău,
în care îmi pierd Respirația,
Naturii Divine a Sufletului,
ce vrea să răscumpere și acum,
de la Destin,
dreptul de a te avea alături,
în Nemărginirea Adevărului Absolut,
care a fost identificată,
cu Privirea ta.

11) Jarul Cuvintelor

Lasă-mi cerneala Amintirilor,
să se șteargă,
de pe Scrisoarea Zâmbetului tău,
dăruit acum Inimii de Vânt,
a Despărțirii,
dintre Orizontul unei Iubirii,
pe care ți l-am pus,
la tălpile Viselor,
și Furtuna de Gânduri,
care mă străfulgera,
cu Privirile aprinse ale Revoltei,
de a nu fi eu,
Jarul Cuvintelor,
care îmi incendiau,
Iluziile Vieții și Morții,
arătându-mi o Lume,
unde tu nu mai existai,
așa cum credeam că ești.

12) Pe mesele Apsurilor însângerate

Oricât Vânt aș strânge,
în pumnii Gândurilor mele,
nu ar fi îndeajuns,

să alunge vreodată,
treptele Norilor de Suferințe,
pe care urcăm,
spre Cerul Cuvintelor,
care ne întorc spatele,
obosite de neputința noastră,
de a le dărui Iubirea,
de care sunt însetate,
pe țărmurile tot mai prăpăstioase,
a unei Lumi a Absurdului,
care ne sfâșie carnea Viselor,
pe mesele Apusurilor însângerate,
ale Singurătății de noi înșine.

13) Pe lacul Speranțelor

Porți de Lacrimi,
închise cu lacătele Inimilor de gheață,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
în care ne înmormântăm,
resturile pământești ale Iubirii,
alături de care,
am dansat,
împreună cu Eternitatea Clipei,
Simțămintelor noastre,
dansul de lebădă,
al Privirilor,
care încă mai credem că plutesc,

pe lacul Speranțelor,
care a secat mai demult decât Vremea,
unui Dumnezeu,
care exista și pentru noi.

14) Nu am reușit să le frângem

Rădăcini,
de Lacrimi,
sfâșie carnea putredă,
a Promisiunilor,
în adâncurile cărora am căzut,
fără să ne putem salva,
de noi înșine,
lovindu-ne de Inimile de Piatră,
ale Eternităților de Clipe,
ale căror porți erau închise,
cu lacătele ruginite,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe care nu am reușit să le frângem,
vreodată,
din privirile noastre.

15) Încă de la Târgul murdar al Facerii acestei Lumi

Riduri adânci de Sentimente,
brăzdează carnea Privirilor,
pierdute în colții fiarelor,
Nopților lungi și triste,
ale Speranțelor,
gata să se prăbușească,
sub greutatea Non-Sensurilor Existenței,
care le strivesc cu tălpile,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care se sprijină,
pe drumurile fără de întoarcere,
ale Destinelor,
care ar da orice,
ca să se mai agațe de Viața,
care la arată Calea către Moartea,
pe care nu o găsesc,
și au impresia că ar fi pierdut-o,
de noi,
cei datorați ei,
încă de la Târgul murdar,
al Facerii acestei Lumi.

16) Când Cuvântul pe care se sprijinea Iubirea

Când,
aripile negre ale Morții,
vor zbura deasupra,
Viselor mele,
când,
până și ruleta Non-Sensurilor Existenței,
nu va mai arăta ca fiind pierzătoare,
o nouă Zi fără Adăpost,
când,
Cuvântul pe care se sprijinea Iubirea,
ca să traverseze zebra Privirilor,
în care ne pierdeam,
nu va mai avea nimic să ne spună,
atunci să știi,
că am rătăcit cu adevărat,
de noi înșine.

17) Te rog Deșertăciune

Te rog Deșertăciune,
lasă-mi Moartea,
să-mi spele fața Destinului,
cu apa rece a Uitării,
de mine însumi,

care simt cum mi se prelinge,
pe lespedea Privirii tale,
Existența,
pe care este sculptat,
numele Îngerului meu Păzitor,
în Inima căruia,
te-am așteptat mereu,
Iubire,
în Zilele lungi și însângerate,
de luptele grele pe care le dădeau,
cu Singurătățile Apusurilor,
Non-Sensurile Absurdului,
din Sufletele Eternităților de Clipe,
la fel de goale,
precum eram și eu,
alături de ele.

18) Aripile Iluziilor Morții

Ninge cu Disperări,
pe lacul de sudoare,
al Amintirilor.

Zorii încarcerați,
își așteaptă sentința,
Viselor,
pierdute în Noaptea,
propriilor noastre,
Inimi de Cenușă.

din care ne-am clădit,
Viitorul Nimănui.

Aripile Iluziilor Morții,
ne umbresc Zilele fără adăpost,
ale razelor Luminii Divine,
din noi.

Ne prăbușim continuu,
în prăpastia fără sfârșit,
tot mai adâncă,
și rece.
dintre bătăile Inimilor noastre.

19) Nu se mai puteau ridica

Când fiarele Cuvintelor Nopții,
ne pândesc la intersecțiile,
prăbușite,
de pe străzile Inimilor,
și alergăm răniți,
de Norii Privirilor,
care ne-au mușcat,
până ne-au frânt,
oasele Clipelor,
ce nu se mai puteau ridica,
din fotoliile Gândurilor roase,
ale unui Timp al Nimănui,

la ruleta căruia încă mai jucam,
cu zarurile măsluite,
ale Neîncrederii,
ce sălășluia în noi,
gata să intervină oricând,
violent,
dacă ar fi fost descoperită.

20) Până când uită cu totul de ele

Regrete târzii se pierd în Noapte,
rătăcind fără o adresă anume,
prin sângele Amintirilor noastre,
atât de obosite,
încât renunță să mai stingă,
Focul Sacru al Iubirii,
al cărui Jar,
încă mai mocnește,
pe frunțile pline de sudoare,
ale Speranțelor bețive,
ce obișnuiesc să servească până târziu,
în Noaptea din noi,
Vise,
cât mai tari,
care să le îmbete,
până când uită cu totul de ele.

21) Pe străzile labirintice ale Disperărilor

E atâta irosire de Eternitate,
în Ochii de Cer,
ai Lacrimii Cuvântului,
la care ne-am închinat,
Zorii pierduți,
pe străzile labirintice,
ale Disperărilor,
pe care nu i-am mai găsit niciodată,
oricât de mult i-am căutat,
alături de Visele,
care ne ningeau cu Sentimente,
pe părul tot mai încâlcit,
de Furtunile Gândurilor,
în care ne-am rătăcit definitiv,
fără a ne mai regăsi vreodată.

22) Să știi că te caut în fiecare fulg de nea

De fiecare dată,
când ninge cu Ochii de Cer,
ai Eternităților de Clipe,
care se topesc,
pe asfaltul negru al Viselor,
să știi că te caut,
în fiecare fulg de nea,

a cărui Lacrimă de Amintire,
mi se prelinge pe fruntea,
atât de vie,
a Durerii,
care arde în Inima de Cenușă,
a Viitorului meu,
fără de tine,
Iubire.

23) Lumea Primăverii

Zeii Amintirilor,
sorb din Inima mea de Cenușă,
Lacrima Cuvântului,
prin care s-a născut Iubirea,
în Lumea Primăverii,
Ochilor tăi de Cer,
care se prăbușește azi,
pe fruntea Durerii mele,
din care Eternitatea,
și-a făcut stindard,
care să fluture mereu,
pe steaua căzătoare,
a Destinului nostru,
care s-a lovit,
sfărmându-se,
de țărmurile Suferinței,
devenind nisipul,
Eternităților de Clipă,

care se scurg azi,
în Clepsidra Amintirii,
prin care Absurdul,
își cântărește rația de Timp,
pe care o folosește,
să-și hrănească,
Deșertăciunea.

24) În vâltorile zgomotoase ale Privirilor

Să nu regreți Nimic,
Iubire,
chiar dacă,
Oasele Cuvintelor tale,
se vor frânge,
în vâltorile zgomotoase ale Privirilor,
tăioase și goale,
ale unui Timp al Nimănui,
pe care vei fi nevoită să-l îmbraci,
pe frigul de sfârșit de Lume,
al Compromisurilor,
făcute de către Absurd,
Deșertăciunii,
care te vinde,
pe taraba soioasă,
a Moralei.

25) Se topesc odată cu noi

Lebede negre,
de Răspunsuri,
își cântă Durerea,
pe lacurile de sudoare,
ale Lacrimior,
pe care plutesc abătute,
Zilele părăsite,
de Altarele Adevărurilor,
la care ar fi trebuit,
să ne închinăm Visele,
care și-au pierdut Reperele,
rătăcind haotic,
prin Labirinturile de ceară,
ale Lumânărilor de Amintiri,
care se topesc odată cu noi,
Iubire.

26) Este doar un Liber Arbitru

Dacă aripile Cuvintelor,
m-ar putea duce la tine,
părăsind această Lume,
a Regretelor,
aș da tot ce am,
ce sunt sau ce voi fi,

în această Existență a Non-Senselor,
unde Libertatea,
este doar un Liber Arbitru,
al Durerii,
iar Fericirea,
lacătul care le închide,
în Sufletul meu înlănțuit,
de Iluziile Vieții și Morții.

27) Încercând să câștigăm

Mereu m-am întrebat,
ce anume L-a determinat,
pe Dumnezeu,
să viseze,
la Jocurile murdare,
ale Non-Sensurilor Existenței,
pe care noi le trăim,
ca fiind o Realitate,
pe care trebuie să o modelăm,
încercând să câștigăm,
Absurdul și Deșertăciunea,
unei Lumi, a Nimănui,
pentru care suntem răsplătiți,
cu Păcatele Originare,
ale unei Morale,
a Crimei.

28) Moartea salvatoare a Sinuciderii

Zări pârjolite de Speranțele,
prăbușite,
pe Depărtările Durerii,
se topesc de dragul Absurdului,
în cochiliile Iluziilor Vieții și Morții,
prin care suflă,
Vântul Deșertăciunii,
care ne măsoară,
trecerea unui Timp,
al Ruinării,
pe aripile căruia,
suntem obligați de către Destin,
să zburăm către Moartea salvatoare,
a Sinuciderii.

29) În profunzimea Non-Sensului lor Existențial

Trăim Matematica Durerii,
unor Iuzii ale Vieții și Morții,
care ne învață,
lecția Absurdului,
încă de la naștere,
într-o Lume,
a Compromirurilor continue,

cu noi înșine,
care ne determină să fim cât mai silitori,
cu Deșertăciunea,
ale cărei Priviri,
trebuie să le cunoaștem,
în profunzimea,
Non-Sensului lor Existențial.

30) Fond forestier

Poduri de rădăcini,
înfipte în Privirile apăsătoare,
a păsărilor de pradă,
ale Nopții,
a căror aripi negre,
se contopesc,
cu tulpina Copacului,
Cunoașterii,
Viciilor,
tăietorului de Zile,
cu nume de Destin,
pe umerii căruia,
ne rezemăm mobila Speranțelor,
tăiată,
din același fond forestier,
al Gândurilor,
care s-au născut,
din fierăstraiele ascuțite ale Clipelor,
Deșertăciunii unei Lumi,
a Non-Sensurilor Existenței.

31) Plasele Viciilor

Păienjenii ambițioși,
ai Moralei,
frig carnea Timpului,
pe la colțurile Compromisurilor,
unde își întind plasele Viciilor,
încercând să prindă,
câte o Zi,
sau o Noapte,
poate o Iubire,
pe care să le devorze,
cu colții de fiare sălbatice,
ale Zorilor,
la fel de goi și de singuri,
precum suntem noi,
păziți de zidurile unui Viitor,
care ne încarcerează Speranțele.

32) Pașii obosiți ai Zorilor

Nori de Vise,
încep să ningă abundent,
peste ramurile Gândurilor,
care ne lovesc ferestrele Privirilor,
în larma unui Vânt al Nimănui,
ce spulberă zăpada Amintirilor,

acoperindu-ne Destinul,
cu frigul de sfârșit de Lume,
al unui Viitor al Nimănui,
care ne învelește,
Eternitatea Clipei,
zgribulită și confuză,
ce nu știe încotro,
să își îndrepte,
Pașii obosiți,
ai Zorilor.

33) Un nou Început

Cad strivit,
de greutatea Lacrimii,
unei Speranțe,
pe umerii de Cer,
ai Orizonturilor pustii,
pe care navighează,
fără încetare,
corăbiile Furtunilor,
de Cuvinte naufragiate,
gata să se înece,
lovite de valurile nervoase,
ale Gândurilor,
ce rup felii de Țărmuri,
din pâinea Zilelor flămânde și goale,
ale Simțămintelor,
ce nu mai au niciun Înțeles,

prin buzunarele Destinului,
cu care să-și poată plăti,
un nou Început,
ce a devenit tot mai scump,
și mai rar,
de găsit.

34) Fântânile Simțămintelor scot doar Lacrimi

Sfârşit de mine însumi,
mă îndrept spre Nicăieri,
rezemat de Cuvântul Facerii,
unei Lumi a Nimănui.

Fântânile Simțămintelor,
scot doar Lacrimi secate,
din adâncurile Inimilor de Cenușă,
ale Speranțelor,
răstignite pe Cumpenele,
împietrite de Durere,
ale Eternităților de Clipe,
ce nu au cunoscut niciodată,
adevărata Iubire,
pentru care au fost zămislite.

35) Bordelul Non-Sensurilor Existenței

Vrăji pierdute,
pe tarabele Promisiunilor murdare,
ale Zilelor Goale,
din Târgul Pustiu,
al Sufletelor noastre,
unde se strică mereu,
mărfurile perisabile ale Simțămintelor,
tot mai deteriorate și triste,
pe care nicio Fericire,
nu vine vreodată,
să și le însușească,
chiar dacă este așteptată,
alături de cântarul Durerii,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne indică gramajul exact,
al Suferințelor,
indiferent de Vremea Vremurilor,
ale căror Furtuni de Compromisuri,
mai fulegră câte o Speranță,
care incendiază,
Bordelul Non-Sensurilor Existenței,
unde ne-a fost procreată Lumea.

36) Trunchiuri retezate de Întrebări

Porțile reci ale Norilor,
de Amintiri,

închid în spatele lor,
Inimile de Cenușă,
care au mai rămas,
din trupurile Eternităților de Clipe ucise,
pe câmpurile de luptă,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
unde zăngăneau necontenit,
săbiile Destinelor,
care ne tăiau,
Speranțele,
din rădăcinile Simțămintelor,
lăsând în locul lor,
doar trunchiuri retezate de Întrebări,
pe care arareori se așeza,
câte un Răspuns,
ce aparținea de fiecare dată,
Absurdului.

37) Dacă am fi reușit să evităm

Catarge retezate de Speranțe,
își amăgesc Visele,
cu Intersecții ale Binelui și Răului,
pe zebrele cărora,
ne îndreptăm,
către Moartea,
atâtor Simțăminte,
care ne-au mai rămas,

de ars,
la Focul Sacru al Iubirii,
la care a ajuns să se încălzească,
numai înfrigurata Moarte,
a Eternităților de Clipe ucise,
prin care oricare dintre noi,
ne-am fi putut regăsi,
Adevărul Absolut al Iubirii,
dacă am fi reușit,
să evităm,
Non-Sensurile Existenței,
Iluziilor Vieții și Morții.

38) În adâncurile unei Întrupări

Deschide Fereastra,
Aripilor orbitoare,
ale Sentimentelor,
pe care să zburăm,
până dincolo de noi înșine,
cei decăzuți,
în adâncurile unei Întrupări,
a Plumbului greu,
din Sufletele Zorilor de Cuvinte,
ale căror Zile de Înțelesuri opace,
ne ascund după cortina Suferinței,
pe care trebuie să o interpretăm,
până la ultima Suflare,

pe scena Teatrului Absurd,
ale acestor Non-Sensuri ale Existenței,
Iluziilor Vieții și Morții.

39) În brațele propriilor noastre Decepții

Aștept,
la colțul străzii unui Destin,
a cărui adresă am pierdut-o,
pe Orizontul Privirii tale,
pe care nu-l mai regăsesc,
în trupurile tot mai vlăguite,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
pe care ni le adresează,
Absurdul unei Existențe,
a Compromisurilor,
cu Orgoliile unui Dumnezeu,
al Păcatelor Originare,
pe umerii cărora,
nu suntem lăsați niciodată,
să ne rezemăm Viitorul,
oricât de greu ne-ar fi,
să-l ducem în brațele,
propriilor noastre,
Decepții.

40) Pentru Eternitate

Te-am întâlnit,
sub Cerul Cuvintelor,
la care ni se închinau,
Simțămintele Primăverilor din noi,
unde înmugureau noile Vise,
ale Fericirii,
ale căror rădăcini,
se înfiripau adânc,
în privirile,
tot mai pline de noi Orizonturi,
despre care am aflat,
în cele din urmă,
că au fost explorate de Moartea,
căreia îi aparțin,
pentru Eternitate,
pe care ne-am jurat-o,
Iubirii.

41) Care nu s-au mai reîntors

Valuri de cioburi,
tăioase și nervoase,
se sparg de falezele ruinate,
ale Inimii Cuvântului,
pe care ți l-am adresat,

când ni se incendiau Privirile,
de Orizonturile de Plumb,
ale Viselor,
care ne strivesc,
treptele de Nori,
ale Cerurilor,
pe care urcăm,
spre Tăcerile vinovate,
ale Non-Sensurilor Existenței,
către care vroiam să ne înălțăm,
ofrandele aduse Întrebărilor,
care nu s-au mai reîntors,
niciodată la noi,
întrucât nu mai aveau,
ce să le spună,
Iluziilor Morții,
pe care le respirăm,
în fiecare Moment,
cu evlavia adusă de către Absurd,
Deșertăciunii.

42) Cuvântul Simțirii

Clopotele Furtunilor de Priviri,
lovesc cu limbile de foc ale Cuvintelor,
Arama Apusului,
Inimii ciobite,
a Speranței,

în catedrala căreia,
ne-am adăpostit,
Icoana Iubirii,
între ramele căreia,
locuiau,
Inimile noastre de Cenușă,
la care ne rugam zilnic,
să ne arate Calea,
către Mântuirea de noi înșine,
pentru a putea Iubi,
cu Adevărat,
Libertatea de a fi conștienți,
de Absurdul în care ne-am încarnat,
Cuvântul Simțirii.

43) Cei supuși Absurdului

Plouă zgomotos cu Regrete,
peste părul încâlcit al Zilelor,
care tremură,
sub acoperișul spart al Norilor de Vise,
aduși de Furtunile Întrebărilor,
care fulgeră cu Priviri goale și abătute,
iluminând țărâna,
în care Dumnezeu și-a întrupat,
Păcatele noastre Originare,
pe care trebuie să le îngrijim,
în grădina Suferințelor unei Lumi,
a Deșertăciunilor,

care ridică pe frunțile Lacrimilor noastre,
străzi întregi de Catedrale,
ale Durerii,
între Zidurile cărora suntem obligați,
să ne ducem Iluziile Vieții,
să se roage,
Iluziilor Morții,
care promit o Lume de Apoi mai bună,
pentru cei supuși,
Absurdului,
investit să dea sens acestei Lumi.

44) Izvorăște abundent din trupul Iluziei Vieții

Albii adânci,
brăzdează,
Ridurile Speranțelor,
neîmplinite,
ale Zorilor,
cu apa cărora,
Moartea își spală fața Lacrimii,
pe care o bem din cănile de pustiu,
ale Creației,
unui Cuvânt al Facerii,
pe care se pare că l-a rostit,
doar Absurdul,
ce stătea alături,
de un Dumnezeu confuz și indiferent,

la Destinul amar,
ce avea să înghită o Lume,
a Durerii,
ce izvorăște abundent,
din trupul Iluziei Vieții.

45) Cioburile tăioase ale Norilor de Speranțe deșarte

Nu L-am întrebat niciodată,
pe Dumnezeu,
de ce a a spart,
Depărtările de sticlă ale Seninului,
cu Păcatele Lui Originare,
vandalizând Cerul Viselor,
prin fereastra căruia,
puteam descifra limbajul Stelelor Iubirii,
ca să rămână în locul lor,
doar cioburile tăioase,
ale Norilor de Speranțe deșarte,
care ne rănesc Pașii Iubirii,
de fiecare dată,
când dorim să ne regăsim,
Steaua care ar fi putut să ne călăuzească,
spre noi Orizonturi ale Simțămintelor.

46) În cartierul rău famat al Iluziilor Existenței

Plouă surd,
peste strigătele Rădăcinilor de Amintiri,
înfiripate în Privirea străzii pustii,
a Sentimentelor,
din care Gările Nimănui,
și-au risipit,
Trenurile de Clipe,
ale Inocenței,
care încă își mai așteaptă,
Zilele Viselor,
care au părăsit-o,
pe podul ruinat al Fericirii,
care leagă,
malurile Deșertăciunii,
de cele ale Absurdului,
în cartierul rău famat,
al Iluziilor Existenței.

47) Umbra Absurdului

Lovesc în porțile Zorilor pustii,
cu tăria Eternității de Clipă,
pe care ai părăsit-o,
răpită de către Destinul,
rupt din Paradisul unui Dumnezeu,

al Nimănui,
ca să ne risipească,
cu umbra Absurdului,
tot ce a mai rămas,
din Lumina Divină,
a Adevărului Absolut,
care încă mai strălucea,
în Sufletele noastre,
care pârjoleau Întunericul Singurătății,
Devastându-l,
ceea ce nu convenea,
planurilor unei Creații,
a Iluziilor Vieții și Morții,
Păcatelor Originare.

48) Pe care să le acceptăm

Răni Vii de Cuvinte,
sângerează pe fruntea Apusurilor,
ce se pierd,
în Nopțile lungi și triste,
ale fiarelor sălbatice,
a Uitării,
care devorează Sentimentele,
ce nu s-au închis,
între zidurile reci ale Singurătății,
care să le apere,
trăgând obloanele Gândurilor,

peste Ferestrele prăfuite ale unui Viitor,
al Non-Sensurilor Existenței,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care să le acceptăm,
ca fiind unicul nostru Adevăr Absolut.

49) Prin care ni se identifică Viața

Stropi rătăciți,
pe nervurile frunzelor ruginite,
ale Cerului de Amintiri,
din Privirea Toamnei adânci,
înveșmântată,
cu Regretele Luminii pierdute,
a Zilelor răvășite,
în vâltoarea Compromisurilor,
cu Iluziile Fericirii,
vândute tot mai scump,
pe tarabele murdare,
ale unei Existențe,
a Ierarhiilor Durerii,
prin care ni se identifică Viața,
înaintea Morții.

50) Precum sunt

Cascade de Stele,
se prăbușesc în Țărâna Compromisurilor,
unui Univers al Absurdului,
din trupul căruia,
Dumnezeu și-a sculptat,
după chipul și asemănarea Sa,
Absurdul,Vanitatea și Deșertăciunea,
unor Non-Sensuri ale Existenței,
la fel de frustrate,
și pline de răzbunare,
pe Adevărul Absolut,
al Iubirii,
precum sunt,
furtunile Simțămintelor noastre,
pe Eternitatea Clipei,
pe care nu o pot stăpâni,
fiind obligate să asiste,
cum ni se sinucide,
strivită de Orizonturile tulburi,
ale Destinului,
acestei Lumi.

51) Închisoarea reîncarnării noastre

Deschide-mi,
Cerurile Ochilor Tăi,
Doamne,

să pot vedea cu ei,
strălucirea orbitoare,
a Adevărului Absolut,
care să-mi alunge,
Întunericul,
Inimii mele de Cenușă,
al cărei Jar,
a fost stins,
mai demult decât Vremea,
de Iluziile Vieții și Morții,
pe care ni le-ai creat,
pentru a ne fi gardieni,
la închisoarea reîncarnării noastre,
în Țărâna Cuvântului Facerii,
al cărei praf înecăcios,
îl simțim întreaga noastră Existență,
chiar și atunci,
când închidem Ferestrele Gândurilor,
el pătrunde,
pe sub ramele Regretelor sau Compromisurilor,
indiferent de Timpul,
care ne erodează cu Depărtările lui,
Țărmurile Sufletelor.

52) Fără actele Sentimentelor în regulă

Nu a mai rămas Nimic,
din toate Visele fardate,

cu rimelul Anilor,
de Dorințe,
pe care le aranjam,
în părul descâlcit al Clipelor,
alături de care ne petreceam,
Iubirea,
pe ultimul drum,
fără să ne dăm seama,
atunci când ne vizitase,
la adresa Cuvântului,
în care locuiam,
și care a înebunit,
atunci când a aflat,
că am stat în Sufletul lui,
fără actele Sentimentelor,
în regulă,
după legile Iluziilor Vieții și Morții,
motiv pentru care,
am fost evacuați de către Destin,
în plină Iarnă a Deșertăciunii.

53) În Ochii fără de Regrete

E atâta liniște,
în Ochii fără de Regrete,
a Non-Sensurilor Existenței,
încât se aud numai Iluziile,
cum freamătă,

pe întinderile Durerii,
pe care Viața,
și-a stabilit limitele,
Compromisurilor,
față de Moartea tăcută,
a Strigătelor Surde,
în trupurile cărora,
ni se sfârșesc,
Eternitățile de Clipe,
care oricum,
nu vor mai avea Niciodată,
Nimic de spus.

54) Este cea mai de preț comoară

Ne naștem,
rădăcini de Amintiri,
care-și frământă,
țărâna trupurilor de Vise,
întreaga lor Viață trecătoare,
pe fața Lacrimii unui Cuvânt,
în Sufletul căruia,
ne-am reîncarnat,
Ființa unui Adevăr,
clădit numai pentru noi,
de Iluziile Vieții și Morții,
care sunt gardienii,
Absurdului acestei Lumi,
plătiți regește,

cu Compromisurile,
unui Dumnezeu,
al Non-Sensurilor Existenței,
pentru care Durerea,
este cea mai de preț comoară,
a propriilor noastre Destine,
corupte până în măduva oaselor,
de Moarte.

55) Ne-a urmat asemeni unui Înger păzitor

Nimic din toate câte sunt,
de vânzare,
pe tarabele Simțămintelor,
acestei Vieți,
nu ne aparține nouă,
ci Morții,
căreia îi suntem datori,
cu toate Eternitățile de Clipe,
prin Porțile cărora,
suntem obligați să trecem,
fără a ni se permite să locuim,
în niciuna dintre ele,
pentru a-i găsi un acoperiș,
Iubirii,
care ne-a urmat,
asemeni unui Înger păzitor,
pe care îl simțim că există,

că ne ajută,
dar nu îl vedem cu adevărat,
niciodată.

56) Suporturile pentru lumânări ale Amintirilor

Fantomele Cuvintelor,
ne bântuie,
tablourile cu natură moartă,
ale Înțelesurilor,
așezate între ramele pustii,
agățate de Privirile înecăcioase,
prin care ne vorbesc,
Ochii de Fum,
ai Gândurilor,
răsfirate printre degetele,
Orizonturilor de ceară,
ce se topesc,
în suporturile pentru lumânări,
ale Amintirilor,
ce au mai rămas din noi,
pe faleza unui Timp,
ale cărui valuri,
ni se scurg prin venele Deșertului,
fără margini,
din Inimile noastre de Cenușă,
care au încetat să mai bată,
pentru Iubire.

57) În Amintirea Iubirii

Treptele Nopții,
sunt strivite de Gândurile Negre,
ale Viselor,
pe aripile cărora zburăm,
deasupra Inimilor frânte,
ale Clipelor,
care se prăbușesc inerte,
pe frunțile Lacrimilor,
în transparența cărora,
am dori să învelim Cuvintele,
tot mai opace și impersonale,
pe care niciun Adevăr,
nu mai reușește să le rețină,
în Amintirea Iubirii.

58) Conversații nesfârșite

Podurile Palmelor,
au devenit neîncăpătoare,
pentru Sentimentele,
ce vor să treacă,
dincolo de liniile adânci,
în care ni se ghicește,
adeseori Durerea,

de către Viitorul,
care nu ne lasă niciodată,
să ne rezemăm,
pe umerii Zilelor lui,
roși și decolorați,
de gheața genunchilor,
Gândurilor noastre,
care îi năpădește,
odată căzută,
de pe buzele reci ale Cuvintelor,
unei Conversații nesfârșite,
dintre noi și Dumnezeu.

59) Striviți de plumbul Deznădejdii și al Disperării

Lumea este o școală a Durerii,
unde suntem învățați,
să alergăm,
încă de la primii pași,
prin țărâna sufocantă,
a Non-Sensurilor Existenței,
pe care suntem obligați,
să-i facem,
ținându-ne de mână,
Iluziile Vieții și Morții,
până când învățăm,
pe deplin,

lecția Absurdului,
după care va trebui,
să ne călăuzim întreaga noastră Menire,
de a fi,
Statuile Vivante ascultătoare,
ale Deșertăciunii,
căreia va trebui să-i recităm,
rolul Fericirii,
în fiecare Zi,
pe care o vom traversa,
striviți de plumbul,
Deznădejdii și al Disperării.

60) Prin Ospiciile reci și insalubre

Stindarde de Întrebări,
flutură culorile șterse,
ale Inimilor noastre de Cenușă,
rătăcite pe Ochii de Cer,
ai unor Cuvinte,
ce-au înebunit,
de Singurătatea propriului lor Sine,
prin Ospiciile reci și insalubre,
create și păzite,
de către Privirile vagaboande,
ale Gândurilor,
care ne strigă surd,
Iubirea Neînțeleasă,
ce a plecat cu trenul Clipelor,
fără să se mai uite înapoi,

către Jarul Simțămintelor,
care se stinge nepăsător,
în noi.

61) Nu mai rămâne Nimic?

Nu mai rămâne Nimic?,
din Inimile de Jar,
ale Cuvintelor?,
în care ne-am scuns,
Țărmurile Sufletelor rupte,
de colții fiarelor sălbatice,
ale Depărtărilor,
care ne despărțeau,
dându-ne târcoale,
în Nopțile lungi și inerte,
când Deșertăciunile ne apăsau,
Simțămintele,
încercând să ajute Iluziile Existenței,
lovindu-ne cu Pașii Rătăcirilor,
tâmplele firebinți ale Lacrimilor,
care ni se luptau,
cu Furtunile reci și agresive,
a Înstrăinării de Sine,
pe care Moartea le trimitea mereu,
să bată la porțile Zilelor noastre,
fiindcă îi eram mereu îndatorați,
cu Eternitatea noastră de Clipă,
din care chiar nu mai rămâne Nimic ?

62) Ne-am sculptat Inimi de Întrebări

Ne-am fotografiat Cuvintele,
în decorul tomnatic al Amintirilor,
din Sufletele cărora ne-am sculptat,
Inimi de Întrebări,
ale căror Răspunsuri,
se lasă așteptate și azi,
printre Iluziile Fericirii,
gata să ne inunde ca și atunci,
Nopțile lungi ale Gândurilor,
în care suntem treziți de către,
fiarele sălbatice ale Remușcărilor,
ale căror colți masivi de Regrete,
mușcă violent,
din trupurile fierbinți ale Lacrimilor,
în sângele cărora încă ne mai spălăm,
tălpile rănite ale Destinului,
sub umbrela căruia,
alergam undeva-cândva.

63) Pe limba Lui Dumnezeiască

Aceeași Zori ai Singurătății,
aceleași Blesteme,
rostite mereu,
de Non-Sensurile Existenței,
ne înstrăinează de noi înșine.

Și ninge cu Durere,
peste peisajele de basm,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
unei Lumi,
care nu a fost creată,
niciodată,
pentru noi,
de un Cuvânt al Facerii,
pe care nu îl vom putea înțelege vreodată,
oricâte limbi străine am învăța,
la școala Sufletelor pierdute,
ale Paradisului,
de pe Altarele catedralelor mărețe,
ale unui Dumnezeu,
care nu a dorit să ne învețe,
cum se spune Iubire,
Fericire sau Adevăr,
pe limba Lui Dumnezeiască.

64) O Nesfârșire de Întuneric

Când am cerut Iertare,
Doamne,
am primit frânghii,
cu care să ne spânzurăm Visele,
pe străzile pustii și triste,
ale Privirilor unor Sfinți,

ce locuiau prin icoanele părăsite,
ale Inimilor noastre de Cenușă,
între ramele cărora,
se rugau neîncetat,
tot la Tine Doamne,
să ne dai,
o fărâmă de Lumină a Iubirii,
din trupul Tău,
despre care ne-au spus,
Iluziile Vieții și Morții,
că ar fi orbitor,
altfel n-am fi aflat cum arată,
și am primit,
o Nesfârșire de Întuneric,
pe care nu știm,
dacă îl vom putea parcurge vreodată,
ca să ajungem să te întrebăm,
de ce toate astea?,
nu era mai bine dacă nu existam,
atât de dureros?.

65) Ne cutreieră Cerurile Cuvintelor

Întrebări decojite,
zac pe drumurile prăfuite,
ale Speranțelor,
călcate în picioare,
de cizmele grele și murdare,

ale Norilor de Plumb,
ai Compromisurilor,
care ne cutreieră,
Cerurile Cuvintelor,
sculptate de către Moarte,
pentru a înfrumuseța cu ele,
Lumea Iluziilor Existenței,
primită cadou de la un Dumnezeu,
care ne-a jucat Fericirea,
la ruleta Durerii,
pe un Preț ce ne-a crucificat,
pe Nimic,
Iubirea,
pe bolta Întunecată a Sacrificiilor,
devenind,
Stele Căzătoare.

66) Se așează din abundență praful Stelelor Căzătoare

Îngerii Păzitori,
au ajuns să plutească,
pe Lacurile de sudoare,
izvorâte din Amintirile,
care mai demult decât Vremea,
nu-și mai regăsesc,
Pacea Sufletelor,
Cuvintelor de Ceară,

ale Lumânărilor de Speranțe,
pe care am ajuns să ni le rostim,
și care ni se topesc,
în palmele Sentimentelor Nimănui,
pe ale căror frunți de Lacrimi,
se așează din abundență,
praful Stelelor Căzătoare,
ale Non-Sensurilor Existenței,
la tălpile cărora,
se închină Destinele noastre.

67) Iubirea a devenit un Mit

Pe frunțile reci,
ale Non-Sensurilor Existenței,
Iluziilor Vieții și Morții,
Iubirea a devenit un Mit,
pe care Nimeni nu are voie,
să-l destructuralizeze,
de conotațiile Sacralității,
date de un Dumnezeu al Nimănui,
propriului Lui Sine,
care se vrea neapărat Iubirea,
fără de care să nu putem iubi,
într-o Lume a Deșertăciunii,
unde Absurdul,
este cel care decide,
Iluzia Fericirii.

68) Inimile de Pustiu ale Lacrimilor

Gări de Plumb,
ne strivesc Așteptările,
care ni se prăbușesc,
tot mai adânc,
în Sufletele Cuvintelor,
nerostite încă,
care se sparg,
în cioburi de Înțelesuri,
în care ne tăiem,
propria Nemărginire a Privirilor,
în firimituri de stele căzătoare,
care hrănesc păsările de pradă,
ale Nopților interminabile,
din Uitarea,
de Neiertat,
unde ne-am împotmolit,
Inimile de Pustiu ale Lacrimilor,
furați de Furtuna Deșertăciunilor,
de care ne-am adăpostit,
la tălpile Neputinței,
de a ne Reîntâlni,
cu noi înșine,
cei Absenți,
din propriul Viitor,
al Iluziilor Fericirii.

69) Închisoarea cea de toate Zilele cu nume de Trup

Aripi hrănite cu Moarte,
ne umbresc Evadarea din noi înșine,
aflați în spatele rădăcinilor de Speranțe,
care înfruntă,
Țărâna propriilor noastre Întrupări,
ale căror gratii,
ne sunt Iluziile Vieții și Morții,
susținute de gardianul,
Non-Sensurilor Existenței,
ce nu ne lasă să trecem,
de zidurile sumbre,
ale Absurdului și Deșertăciunii,
care ne conduc,
Închisoarea cea de toate Zilele,
cu nume de Trup.

70) Legea Absurdului și Deșertăciunii

Cu siguranță,
că atunci când Dumnezeu,
a creat această Lume,
din Visul Său,
a avut un Coșmar,
de care nu vrea să-și mai reamintească,

și de aceea,
a părăsit-o,
făcând-o cadou Morții,
ce a lăsat la rândul ei,
călăuzirea propriilor noastre,
Non-Sensuri ale Existenței,
Iluziilor Vieții,
ce au făcut la rândul lor,
Legea,
Absurdului și Deșertăciunii,
pe care suntem obligați să o respectăm,
fiecare dintre noi.

71) Nu a văzut

Valuri nervoase de Regrete,
sparg țărmurile Amintirii,
care se surpă în Oceanul Durerii,
unui Destin al Absurdului,
din care Iluziile Vieții,
își coc pâinea,
cea de toate Zilele fără Adăpost,
ale Deșertăciunilor,
acestei Lumi,
a Non-Sensurilor Existenței,
ce dorm pe perna Binelui și Răului,
unei Cunoașteri,
care nu a văzut niciodată cum arată,
la față,
Adevărul Absolut.

72) Datori cu întregul Timp

Fum înecăcios și trist,
mușcă carnea Regretelor,
răsfirată printre degetele,
Inimii de Cenușă,
a Viitorului Nimănui,
pe aripile căruia zburăm,
către Moartea,
căreia îi suntem datori,
cu întregul Timp,
pe care l-am strâns,
între zidurile Iluziilor Vieții noastre,
ce ne-au dat Liberatea,
de a fi constrânși,
între limitele,
propriilor noastre Compromisuri,
cu Absurdul.

73) Pe scena limitelor

Ropotele de Aplauze,
reci și triste,
ale Deșertăciunilor,
sparg Ecourile surde,
ale Non-Sensurilor Existenței,

la piesa de teatru fără nume,
a Iluziilor Vieții,
pe care o jucăm fără încetare,
pe scena limitelor,
dintre Naștere și Moarte,
la Teatrul Absurd al Vanității,
de a urca treptele,
tot mai roase și nesigure,
ale unei Ierarhii,
a Paradoxurilor ilogice și incoerente,
a Societății de Consum,
care ne consumă,
fiecare moment primit de Moarte,
în dar de la Viață.

74) Adăpostesc Așteptări

Gări pierdute,
în praful înecăcios,
al Non-Sensurilor Existenței,
adăpostesc Așteptări,
roase de Absurdul,
ce călătorește fără o țintă anume,
cu trenurile Sentimentelor,
ce nu vor mai sosi Niciodată,
la ferestrele sparte,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
din cioburile cărora,
ne-am clădit imperii,
de Vanități ale Durerii.

75) Să știi că iubim

Când Norii Inimii,
ne vor dărui,
Buchetele Florilor de Lacrimi,
ale Zorilor,
când Nopțile își vor așeza părul,
întunecat și răvășit,
al Viselor,
pe perna Singurătății,
iar fiarele Gândurilor,
ne vor ataca,
Clipele,
ce vor părea fără de sfârșit,
încercând să-și afle liniștea,
în brațele fierbinți,
ale Sentimentelor,
atunci să știi că iubim.

76) Nori de Înțelesuri

Mi-ai scris,
cu Nori de Înțelesuri,
așezate între două bătăi,
de Inimi de Cenușă,
izvorâte din Jarul stins,

al unor Amintiri,
ale căror adrese au rămas,
la numerele acelorași Primăveri,
de altădată,
care au ruginit,
mai demult decât Vremea,
unde zboară acum,
Aripile altor Clipe,
ale unui alt Timp,
care se plâng,
că sunt prea prăfuite,
de Vânturile Deșertăciunii,
ce duc spre înălțimi,
Țărâna Viselor trecute,
ale Cuvintelor noastre,
care au fost,
undeva-cândva,
Iubire.

77) Care este adresa Iubirii?

Te-am căutat,
bătând la porțile Clipelor,
din spatele cărora,
de unde,
nu mi-a răspuns Nimeni,
atunci când am întrebat,
de Steaua ta,

care s-a prăbușit,
pe bolta Timpului,
unei Speranțe deșarte,
din care am crezut,
că ne putem clădi Împreună,
Eternitatea Clipei,
la umbra descompusă a Viselor,
ce au fost pe urmă încarcerate,
de Iluziile Vieții și Morții,
după gratiile reci ale,
Non-Sensurilor Existenței,
doar fiindcă ne-ar fi oferit ajutorul,
atunci când le-m întrebat,
care este adresa Iubirii?,
pe care Lumea în care ne-am născut,
o pierduse.

SORIN CERIN
IN MEMORIAM - Poezii filosofice

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ. dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr. 11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag. 16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta

problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc., etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic

(”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof. univ. dr. Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, și publicat în România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9, (237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată

despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic!) privilegiat". Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existentialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori", în rest, „totul e vînare de vînt". Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi

cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii", înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Și mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune" e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa", ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă

la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înșiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”:

„Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deșarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiași termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false și isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei*şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”*percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este *Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea

Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei?" Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei" ca „joc de noroc", însoţită de „Speranţă", niciodată lăsată în voia „liberului arbitru", care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină", din care, plecată, fiinţa căzută în „neant", mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii". Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire", „Dumnezeu", „Biserică", „Absurd", „Clipă şi Eternitate", „Tăcere" şi „Moarte", poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:** "Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice, ci o împletire de revelații despre aceste adevaruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și îndoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a păstrării energiei solare din zilele calde în cele reci."
- **Prof. univ. dr. Theodor Codreanu:** „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reușind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vitupereazǎ „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor".
- **Prof. univ. dr. Ioan Holban:** „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin

Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof. univ. dr. Maria Ana Tupan:** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof. univ. dr. Mircea Muthu:** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului, este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi

temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce – de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof. univ. dr. Cornel Ungureanu:** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof. univ. dr. Ion Vlad:** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala, reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii, revolta, nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII, topos al indoielilor, al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului; poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism. E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ. dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:** "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi. Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu. Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic. O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -, naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

SORIN CERIN
IN MEMORIAM - Poezii filosofice

- **Conf. univ. dr. Călin Teutişan:** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin. Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof. univ. dr. Cornel Moraru:** "Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof. univ. dr. Ovidiu Moceanu:** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof. univ. dr. Dumitru Chioaru:** "Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof. univ. dr. Ştefan Borbély:** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin

mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu:** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale (Greșeala pag.73). Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag. 81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu:** “Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp!), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”
- **Eugen Evu:** "...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane… Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, în mare parte asumat, nota bene. În volumul Politice, la extrema lui H. R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”… Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată DOI:
https://www.doi.org/

Editura Estfalia - recunoscută CNCSIS:
https://uefiscdi.gov.ro/UserFiles/File/Daniela/edituri_recunoscute.pdf

Editura Estfalia - acreditată CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2017/10/anexa-ordin-6.129_2016-standarde-minimale_0.pdf

tel.: 0726.604.986
0726.637.669